

Olen nyt löytänyt ilon

Nimimerkki ”Tähtimö”.

Onko elämäni mennyt hukkaan? Kysyn sitä nyt, kun olen päässyt irti narsistisesta puoliosostani. Avioliittomme kesti 32 vuotta. Jo seurusteluvaiheessa tulevalla puoliosollani oli piirteitä joista en pitänyt. Pidin häntä kuitenkin turvallisena ja solmin avioliiton hänen kanssaan.

Ryhdyin kapinaan. Ajoin autolla viidenkymmenen kilometrin päässä olevaan kaupunkiin ostamaan pöytäliinan. Puoliosoni haukkui minut turhasta ajosta ja bensiinin kulutuksesta. Totesin: ”Haen vaikka banaanin kaupungista niin kauan kun rahani riittävät.” Siitä se alkoi – itsenäistymiseni. Olin käynyt pitkän tien ennen kuin päädyin pöytäliinan ostoon.

Mielestäni avioliittomme ei ollut oikealla tolalla ja varasin ajan kriisikeskuksesta. Kerroin ammattiauttajalle riidoistamme. Hän totesi: ”Riitelette kuin murrosikäiset.” Olin samaa mieltä, mutta en voinut riidoillemme mitään. Olimme puoliosoni kanssa viisikymppisiä. Kriisityöntekijä suositteli minulle kirjaa Naamiona terve mieli. Luin kirjan. Koin valtavan elämyksen. Kirjan sivuilta luin mieheni luonteen. Olin jo analysoinut hänen luonnettaan kirjoittamalla muistiin riitojamme ja muita tapahtumia. Siksi oli helppo lukea hänen luonteensa toisen kirjoittamana. Kun tulin tietoiseksi narsistisesta persoonallisuushäiriöstä, luin kaikki saatavilla olevat kirjat tästä aiheesta.

Aloitin kaksi vuotta kestäneen kirjoittamisen ja lukemisen ohella harjoittaa uutta toimintaa. Onnekseni minulla oli sijoitusasunto naapurikaupungissa. Vuokralaiset sanoutuivat irti. En ottanut uutta vuokralaista, vaan otin asunnon omaan käyttööni. Asuin välillä naapurikaupungissa, välillä yhteisessä kodissamme, täysin mielialojeni mukaan. Mieheni hyväksyi tämän vaikenemalla. En ollut vielä kypsä omaan itsenäiseen elämään. Lukijani, sanot, että hän ei ole narsisti, koska hyväksyi tällaisen käytöksen. Minä sanon: ”Kyllä hän on, mutta jääräpäisyyteni toimi joissakin tapauksissa.” Välivaihetta, jolloin ravasin sijoitusasuntoni ja yhteisen kotimme väliä, kesti kolme vuotta. Sitten olin kypsä ottamaan eron. Noiden kolmen vuoden aikana kävin keskusteluja ammattiauttajien ja ystävieni kanssa narsismista. Sattumalta tavattujen samalla aaltopituudella olevilla ihmisilläkin oli suuri merkitys eheytymiseeni.

Avioliitto päättyi minun ottamaani eroon. Avioerosta on nyt kuusi vuotta. Tapaamme ainoastaan yhteisiin lapsiimme liittyvissä sukujuhlissa. Mitään yhteistä ei ole välillämme.

Vihasta on yhtä vaikea päästä irti kuin fyysisestä riippuvuudesta. Vasta nyt, kuuden vuoden kuluttua täydellisestä erosta, olen päässyt irti ennen nukahtamista mielessäni vellovista katkeruuden tunteista ex-miestäni kohtaan. Minua auttoi pastori, joka sanoi sanat, jotka mielessäni jo tiesin: ”Olet hänen vallassaan niin kauan kun vatvot häntä ajatuksissasi.”

Olen nyt löytänyt ilon.